

Arrest

nr. 183 603 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen meerderjarig zijn en verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2009 dienen eerste en tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 68 508 van 17 oktober 2011 vernietigt de Raad de voormelde beslissing.

Op 5 april 2012 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 11 mei 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2009 (datum aanvraag 11.05.2009) en de aanvullingen er na (d.d. 18.09.2009) werd ingediend door :

V.A. (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

+ echtgenote:

V.A. (...)

+ kinderen:

V.A. (...)

V.G. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De heer [V.A.] was tot 23.01.2002 woonachtig te Gent. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 28.01.2002 verklaart dat hij vanaf 01.01.2002 woonstkeuze doet op volgend adres: [...]. De handtekening op dit document stemt overeen met de handtekening van de heer [V.A.] zoals die vermeld staat in zijn asioldossier bij het nemen van zijn vingerafdrukken (document van 21.12.2000) en zoals die vermeld staat op zijn paspoort uitgegeven op datum van 25.07.2006. Deze handtekening stemt niet overeen met de handtekening van de heer [V.V.] zoals die vermeld staat op het paspoort van mijnheer [V.] dat werd uitgegeven op 17.05.2005. De heer [V.A.] deed een aanvraag woonstverandering te Mechelen op 15.02.2002. Het politieonderzoek werd uitgevoerd op 21.02.2002. Betrokkene was woonachtig op volgend adres: [...]. Het adres waarnaar hij verhuisde was: [...]. Volgens het Rijksregister woonde de heer [V.A.] van 23.01.2002 tot 21.02.2002 op volgend adres: [...] en van 21.02.2002 tot 20.05.2008 op volgend adres: [...] 2800 Mechelen.

Op datum van 08.02.2002 was mevrouw [V.M.] volgens de bijlage 26 woonachtig op volgend adres: [...]. Op de bijlage 26 staat tevens vermeld: “enfant: [V.A.], née [...] à [...]”. De foto op de bijlage 26 toont het gezicht van mevrouw [V.M.], niet van mevrouw [V.A.]. De handtekening op dit document stemt niet overeen met de handtekening van mevrouw [V.A.] zoals vermeld op het paspoort dat werd uitgegeven op 09.01.2002. Volgens het Rijksregister woonde mevrouw [V.M.] die gebruik maakte van de naam en voornaam van de echtgenote van de heer [V.A.] van 22.02.2002 tot 29.05.2008 op volgend adres: [...] 2800 Mechelen, dit is hetzelfde adres als dat van de heer [V.].

In de asielaanvraag van mevrouw [V.M.] staat dat haar man lid was van de communistische partij, terwijl mijnheer [V.A.] verklaart lid te zijn van de partij van de Yerkrpahs. De partij van de Yerkrpahs is geen communistische partij. Het is nogal eigenaardig vast te stellen dat mevrouw niet weet van welke partij haar echtgenoot, volgens zijn verklaringen, lid was, namelijk de partij van de Yerkrpahs (en dus niet de communistische partij).

Uit vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken uitgevoerd op datum van 06.10.2010 en 07.10.2010 bleek dat mevrouw [V.M.] onder de naam [V.A.] op 07.02.2002 een asielaanvraag in diende. De werkelijke mevrouw [V.A.] diende nooit een asielaanvraag in.

Uit voorgaande elementen kunnen we besluiten dat de heer [V.A.] gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met mevrouw [V.M.] (en haar dochter). Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden.

Hiermee is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen. Mede om die reden kan aan de familie [V.]/[V.] geen gunstige regeling worden toegekend.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen nooit een valse naam gebruikten, dat zij blanco strafbladen kunnen voorleggen, dat zij werkwilbig zijn en niemand tot last zijn, dat de kinderen naar school gaan (waarbij opvalt dat [G.] op het moment dat de aanvraag 9bis wordt ingediend in 2009, in de onthaakklas voor anderstalige nieuwkomers zit aan de TSM), zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. De vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).(...)"

Op 5 april 2012 geeft de verwerende partij vier bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Zij vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, die op identieke wijze gemotiveerd zijn als volgt:

"Betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). [...] werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25.04.2002. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.06.2001 en 15.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan deze bevelen en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht als volgt:

"Doordat de aangevochten beslissing dd. 5.4.2012, betekend dd. 19.5.2012, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, hoger voldoende uiteengezet onder I "De feiten" en DVZ voldoende bekend (gelet op de aangetekende verzendingen van alle in het verleden aangewende stukken), en bestaande in hoofde van verzoekers, waar zij simpelweg vaststelt dat :

"Uit voorgaande elementen kunnen we besluiten dat dhr [V.A.] gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met Mevr. [V.M.] (en haar dochter). Het gaat hier om twee personen niet behorende tot hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden.

Hiermee is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen. Mede om -die reden kan aan de familie [V.]/[V.] geen gunstige regeling worden toegekend ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht dat 2 families fraude gepleegd hebben of de Belgische staat misleid hebben wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;
Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;
Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoekers toepassing te maken van een uitzondering zoals voorzien in de Ministeriele Instructie, ni. fraude ;
De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (stuk 13 p. 9 en 10) ;
Dat integendeel verzoekers slachtoffer zijn van de praktijken van de andere beweerde armeense familie Bij haar beslissing van 17.10.2011 besliste de RVV immers dat "Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat verzoekster zelf nooit een asielaanvraag ingediend heeft, dat verzoekers en de kinderen die zijn toegekomen op 21.12.2007 nooit gebruik gemaakt hebben van een andere naam of een ander OV-nr en dat zij vanaf de regularisatieaanvraag van 23.2.2008 tot op heden steeds hun geboorteakten, paspoorten, huwelijksakte en attesten van de Armeense ambassade hebben voorgelegd dat verzoekers derhalve niet gefraudeerd hebben, noch de overheid zouden misleiden hebben ;
Waar in de bestreden beslissing dewelke het voorwerp uitmaakte van het vernietigende arrest van de RVV dd. 17.10.2011, DVZ niet op afdoende wijze verduidelijkt in welke mate verzoekers zelf fraude zouden hebben gepleegd of zouden hebben meegewerkt aan de fraude en op welke wijze zij zelf de overheid zouden trachten te misleiden, heeft DVZ een tweede kans gezien en daarom na tussenkomst van het vernietigende arrest dd. 17.10.2011, verzoekers opnieuw - volkomen ten onrechte - beschuldigd heeft van fraude nav een weigering tot het verlenen van een verblijfsmachtiging ;
Volledig ten onrechte houdt DVZ voor dat het frauduleuze opzet in hoofde van verzoekers bewezen is en dit aan de hand van een vergelijkend onderzoek :
- nopens de handtekeningen :
van verzoeker en deze van [V.V.] : waaruit blijkt dat deze volledig verschillen van elkaar ;
van verzoekster en deze van [V.M.], waarvan DVZ toegeeft en erkent in de bestreden beslissing dd. 5.4.2012 dat zij gebruik maakte van de naam en voornaam van de echtgenote van dhr [V.A.]. waaruit blijkt dat deze volledig verschillen van elkaar

-nopens de foto op de bijlage 26, afgegeven in het kader van de asielaanvraag :
dat verzoekster nooit asiel aanvroeg (cfr bestreden beslissing : "De werkelijke Mevr. [V.A.] diende nooit een asielaanvraag in een gegeven hetwelk DVZ voldoende bekend is ;
dat de foto aanwezig op de bijlage 26 duidelijk van 1 persoon is nl. [V.M.] met vermelding van haar beweerde kind [A.] en niet van verzoekster, wier 2 kinderen [A.] en [G.] naar België kwamen op 21.12.2007, gegeven hetwelk DVZ voldoende bekend is ;

-nopens het lid zijn van een politieke partij in hoofde van verzoeker :
dat deze vraag gesteld werd door DVZ in het kader van de asielaanvraag ingediend door : verzoeker op 20.12.2000 : waar hij verklaarde lid te zijn van de partij Yekrapa en aan [V.M.] dewelke eveneens asiel aanvroeg onder de naam [V.A.] « niet in 2000. doch wel 7.2.2002 : waar zij verklaarde dat verzoeker lid was van de communistische partij ;
Dat DVZ hieruit terecht concludeerde De partij van Yekrapa is geen communistische partij. Het is nogal eigenaardig vast te stellen dat mevrouw niet weet van welke partij haar echtgenoot volgens zijn verklaringen, lid was, namelijk de partij van Yekrapa (en dus niet de communistische partij). ;

-nopens de vingerafdrukken :
dat deze van verzoeker niet overeenstemmen met deze van [V.V.] ; dat deze van verzoekster niet overeenstemmen met deze van [V.M.] ;

-nopens de adressen ;
dat verzoeker komende van Gent, als alleenstaande, op 1.1.2002 ingeschreven (volgens het RR op 23.1.2002) werd te Mechelen, [...], waar hij een kamer huurde (stuk nr 18) in een groot gebouw en hij nadien verhuisde naar de [...] te 2800 Mechelen alwaar hij vanaf 21.2.2002 tot en met 20.5.2008 ingeschreven was ;
dat verzoeker nochtans niet feitelijk verbleef op het adres te 2800 Mechelen, [...], gezien hij verbleef bij een vriend, dhr [S.K.] (stuk 19), op een gemeubelde kamer te 2800 Mechelen, [...], zoals blijkt uit de brieven van zijn vroegere raadsman (stukken 16) en de briefwisseling met mutapost (van wie hij nog een exemplaar terugvond) aan wie hij vroeg zijn correspondentie door te zenden naar de [...] (stuk 17) ;

dat DVZ in de bestreden beslissing zeer terecht stelde in § 2 van blz 2 : "Volgens het RR woonde mevr [V.M.] die gebruik maakte van de naam en voornaam van de echtgenote van dhr [V.A.] van 22.2.2002 tot 29.5.2008 op volgend adres : [...], 2800 Mechelen. dit is hetzelfde adres als dat van dhr [V.J]."; Aangezien niettegenstaande het duidelijk is dat verzoekers niet tot dezelfde familie behoren als deze van [V.V.] en [M.], wat DVZ ook vastgesteld heeft (cfr het gaat om 2 personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin), waren zij gedurende een bepaalde periode wel op hetzelfde adres ingeschreven , doch hebben zij daarom nog niet samengewoond zoals DVZ gans ten onrechte beweert :

- wat betreft de [...] te Mechelen,

huurde verzoeker een kamer, ni. 202, zoals blijkt uit het huurcontract hierbijgevoegd (stuk 18), in een groot gebouw houdende het huisnr 23, hetwelk onderverdeeld was in kamers dewelke verhuurd werden ;

DVZ deelt niet mede welke studio, kamer of appartement Mevr. [V.] daar huurde, zodat met de opmerkingen als zouden verzoeker en mevr [V.M.] daar samen gewoond hebben geen rekening kan gehouden worden ;

- wat betreft [...] te Mechelen,

huurde verzoeker dit pand zodat hij er ingeschreven stond van 22.2.2002 tot en met 20.5.2008, alhoewel hij feitelijk verbleef op het adres te 2800 Mechelen, [...] (cfr stukken 16 en 17) ;

Het enige wat DVZ lastens verzoeker kan verwijten is dat hij gedurende een bepaalde periode op een en hetzelfde adres te 2800 Mechelen, [...] ingeschreven was als [V.M.], niets anders ;

Dat het feit dat 2 personen die niet tot eenzelfde gezin/familie behoren, wat DVZ voldoende bewezen heeft aan de hand van verschillende argumenten, vermeld in de eerste 5 paragrafen van haar bestreden beslissing dd. 5.1.2012, een bepaalde periode op een en hetzelfde adres ingeschreven waren bewijst nog geen frauduleus opzet in hoofde van verzoeker ;

Wat daarentegen wel vaststaat is dat [V.M.] bij haar asielaanvraag in 2002 de naam en voornaam van de echtgenote van verzoeker gebruikt heeft, waar deze laatste nooit asiel aangevraagd heeft, doch wel in 2002 in België toegekomen is ;

Dat zij om haar asielaanvraag meer kracht bij te zetten verzoeker zal verzocht hebben om bij haar te komen intrekken op het adres te 2800 Mechelen, [...], alwaar zij sedert 8.2.2002 ingeschreven was ; dat verzoeker aldaar ingeschreven werd op 22.2.2002 tot 20.5.2008, alhoewel hij in werkelijkheid op een ander adres verbleef ;

Dat het echter duidelijk is dat [V.M.] verzoeker om de tuin geleid heeft waar zij nav van haar asielaanvraag door de mand valt gezien zij niet weet dat haar beweerde echtgenoot of verzoeker tot de partij van Yekrapa behoort en niet tot de communistische partij zoals zij voorhoudt ;

Dat de fraude die wordt toegedicht aan Mevr [V.M.] niet kan worden toegeschreven aan verzoekers ;

Dat niet verduidelijkt wordt door DVZ welke fraude zij ten laste van verzoeker of verzoekster leggen ;

In welk opzicht verzoekers meegewerkt hebben aan deze beweerde fraude wordt niet verduidelijkt en derhalve niet bewezen ;

Dat deze beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid in hoofde van verzoekers;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

Dat DVZ also een beslissing neemt zonder met alle elementen aanwezig in het dossier rekening te houden ; dat dit een regelrechte schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals door de Franstalige kamers van de Raad van State reeds eerder geoordeeld werd (RVS 1.10.2009,nr 196.577 en RVS9.12.2009, nr 198.507);

Dat de Raad van State casseert met deze arresten 2 principearresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV 31.7.2008 nrs 14.727 en 14.731) die stelden dat de overheid enkel verplicht is een aangehaalde schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een bevel het grondgebied af te leveren ;

2.

Doordat de aangevochten beslissing, zelfs al mocht met de voorgaande overweging onder 2 geen rekening gehouden worden, quod non, nog minder geen rekening houdt met de fundamentele rechten van het kind zoals voorzien in het Internationaal Verdrag voor de rechten van het Kind ;

Dat een kind recht heeft op een normaal leven samen met zijn vader en moeder en telkens wanneer er een beslissing dient genomen betreffende kinderen, art 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind stelt :

"ongeacht of deze (maatregelen) worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. " ;

dat maw ook een overheidsinstantie rekening moet houden met de belangen van het kind en telkens in zijn voordeel dient uit te spreken ;

Dat een beslissing dewelke dit art schendt - zoals in casu - , een schending inhoudt van de formele motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur ;

Dat het middel bijgevolg ernstig is ;

3.

Doordat de bestreden beslissing volledig foutief uitgaat van het feit dat verzoekers fraude hebben gepleegd, legt zij bewust de toepassing van de Ministeriele Instructie van 19.7.2009 naast zich neer en stelt zij dat integratie en schoolgaandheid der kinderen geen reden vormen om verzoekers te regulariseren ;

Dat waar integratie en schoolgaandheid der kinderen in deze bewezen worden en door DVZ gekend zijn en wel degelijk als grond tot regularisatie aanleiding kunnen geven, waar zij zelfs uitdrukkelijk in art. 2.8.A voorzien zijn van de Ministeriele Instructie dd. 19.7.2009 ;

Dat deze beslissing van DVZ minstens een schending van de materiele motiveringsplicht inhoudt en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waar een zorgvuldig bestuur minstens met alle elementen van deze zaak zou rekening gehouden hebben vooraleer een beslissing genomen te hebben ;

Dat dit in casu niet het geval is ;

Er weze aan herinnerd dat verzoekers steeds hun identiteit op alle mogelijke manieren bewezen hebben bij elke regularisatieaanvraag door hen ingesteld door afgifte van hun paspoorten, geboorteakten, huwelijksakte en attesten van de Armeense ambassade in België en zelfs vrijwillig meegewerkt hebben aan het nemen van vingerafdrukken ;

Had DVZ hiermede rekening gehouden, dan had het op basis van integratie en schoolgaandheid der kinderen, verzoekers kunnen regulariseren ;

Dat uit de bestreden beslissing bovendien opnieuw blijkt zoals in de eerste bestreden en nietig verklaarde beslissing dd. 20.7.2011, dat DVZ geen rekening houdt met de asielaanvraag van verzoeker ingediend in 2000 in België ;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd ;

De schending van de materiele motiveringsplicht is dan ook duidelijk ;

Om alle hogervermelde redenen dient de bestreden beslissing dan ook nietig te worden verklaard en te worden geschorst ;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om verzoekers te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

2.5. Kernpunt van de eerste bestreden beslissing – na de vaststelling dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging gesteund hebben, niet meer van toepassing zijn - is dat verzoekers naar het oordeel van de verwerende partij bedrieglijk hebben gehandeld. Deze vaststelling komt na de opsomming van een aantal feiten die verzoekers betreffen en een ander gezin waarna de verwerende partij besluit, *Uit voorgaande elementen kunnen we besluiten dat de heer [V.A.] gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met mevrouw [V.M.] (en haar dochter). Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden. Hiermee is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen.*”

2.6. De vaststelling dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben gesteund niet meer van toepassing is, is deugdelijk en pertinent. Dit houdt in dat de verwerende partij zoals het hoort verzoekers’ aanvraag om verblijfsmachtiging heeft beoordeeld op grond van haar discretionaire bevoegdheid, zonder gebonden te zijn aan vooropgestelde criteria.

2.7. Het is de Raad echter net zo min als verzoekers aan de hand van de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk welke fraude zij precies hebben gepleegd.

2.7.1. Immers, de tweede paragraaf van de eerste bestreden beslissing stelt, *“De heer [V.A.] was tot 23.01.2002 woonachtig te Gent. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 28.01.2002 verklaart dat hij vanaf 01.01.2002 woonstkeuze doet op volgend adres: [L.], 23 K202. De handtekening op dit document stemt overeen met de handtekening van de heer [V.A.] zoals die vermeld staat in zijn asioldossier bij het nemen van zijn vingerafdrukken (document van 21.12.2000) en zoals die vermeld staat op zijn paspoort uitgegeven op datum van 25.07.2006. Deze handtekening stemt niet overeen met de handtekening van de heer [V.V.] zoals die vermeld staat op het paspoort van mijnheer [V.] dat werd uitgegeven op 17.05.2005. De heer [V.A.] deed een aanvraag woonstverandering te Mechelen op 15.02.2002. Het politieonderzoek werd uitgevoerd op 21.02.2002. Betrokkene was woonachtig op volgend adres: [L.], 23/K202. Het adres waarnaar hij verhuisde was: [H.], 111. Volgens het Rijksregister woonde de heer [V.A.] van 23.01.2002 tot 21.02.2002 op volgend adres: [L.], 23/K202 en van 21.02.2002 tot 20.05.2008 op volgend adres: [H.], 111 2800 Mechelen.”*

Hieruit blijkt dat de handtekening van de eerste verzoekende partij (hierna verzoeker) op administratieve stukken die hem aanbelangen steeds dezelfde is. Het gegeven dat de handtekening van verzoeker niet overeenstemt met de handtekening van een andere persoon V.V. kan bezwaarlijk als frauduleus worden bestempeld. Dat verzoeker verhuist van het ene adres naar het andere adres kan evenmin als bedrieglijk worden bestempeld.

2.7.2. De derde paragraaf van de eerste bestreden beslissing stelt, *“Op datum van 08.02.2002 was mevrouw [V.M.] volgens de bijlage 26 woonachtig op volgend adres: [L.], 23. Op de bijlage 26 staat tevens vermeld: “enfant: [V.A.], née [...] à [A.]”. De foto op de bijlage 26 toont het gezicht van mevrouw [V.M.], niet van mevrouw [V.A.]. De handtekening op dit document stemt niet overeen met de handtekening van mevrouw [V.A.] zoals vermeld op het paspoort dat werd uitgegeven op 09.01.2002. Volgens het Rijksregister woonde mevrouw [V.M.] die gebruik maakte van de naam en voornaam van de echtgenote van de heer [V.A.] van 22.02.2002 tot 29.05.2008 op volgend adres: [H.], 111 2800 Mechelen, dit is hetzelfde adres als dat van de heer [V.]”*

Hieruit blijkt dat V.M., een andere persoon dan de tweede verzoekende partij (hierna, verzoekster), een afbeelding en een handtekening heeft die niet die van verzoekster zijn. Deze persoon maakte gebruik van de naam en voornaam van verzoekster. De Raad ziet niet in hoe hieruit volgt dat er sprake is van frauduleus opzet in hoofde van verzoekster.

2.7.3. De vierde paragraaf van de eerste bestreden beslissing stelt, *“In de asielaanvraag van mevrouw [V.M.] staat dat haar man lid was van de communistische partij, terwijl mijnheer [V.A.] verklaart lid te zijn van de partij van de Yerkrapahs. De partij van de Yerkrapahs is geen communistische partij. Het is nogal eigenaardig vast te stellen dat mevrouw niet weet van welke partij haar echtgenoot, volgens zijn verklaringen, lid was, namelijk de partij van de Yerkrapahs (en dus niet de communistische partij)”*.

Hieruit blijkt dat verklaringen die zijn afgelegd tijdens een asielaanvraag door V.M., een andere persoon dan verzoekster, dit over verzoeker die zij als haar echtgenoot aanduidde, eigenaardig bevonden worden. De Raad ziet niet in hoe dit frauduleus opzet aantoonde in hoofde van verzoeker en verzoekster.

2.7.4. De vijfde paragraaf van de eerste bestreden beslissing stelt *“Uit vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken uitgevoerd op datum van 06.10.2010 en 07.10.2010 bleek dat mevrouw [V.M.] onder de naam [V.A.] op 07.02.2002 een asielaanvraag in diende. De werkelijke mevrouw [V.A.] diende nooit een asielaanvraag in”*.

Hieruit blijkt dat V.M., een andere persoon dan verzoekster, een asielaanvraag indiende waarbij ze de naam van verzoekster gebruikte en dat verzoekster zelf nooit een asielaanvraag indiende. De Raad ziet niet in hoe dit frauduleus opzet in hoofde van verzoekster aanduidt.

2.7.5. De zesde paragraaf van de eerste bestreden beslissing stelt, *“Uit voorgaande elementen kunnen we besluiten dat de heer [V.A.] gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met mevrouw [V.M.] (en haar dochter). Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden.”*

Hiermee wordt dus vastgesteld dat verzoeker gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met een andere persoon, met name V.M. en haar dochter die deel uitmaken van een ander gezin. De Raad ziet niet in op welke wijze dit frauduleus opzet aantoonde in hoofde van verzoeker.

2.8. De Raad kan uit het geheel van de in punt 2.7. bedoelde elementen niets anders afleiden dan dat verzoeker gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met een andere persoon V.M. en haar dochter, en dat die andere persoon V.M. een asielaanvraag heeft ingediend op naam van verzoekster. Dit toont frauduleus opzet aan in hoofde van die andere persoon V.M., maar niet in hoofde van verzoeker en verzoekster, minstens laat de verwerende partij na in de eerste bestreden beslissing te duiden op grond waarvan ze tot die conclusie komt. Verzoekers stellen dan ook terecht in hun verzoekschrift, *“Het enige wat DVZ lastens verzoeker kan verwijten is dat hij gedurende een bepaalde periode op een en hetzelfde adres te (...) ingeschreven was als V.M., niets anders ; Dat het feit dat 2 personen die niet tot eenzelfde gezin/familie behoren, wat DVZ voldoende bewezen heeft aan de hand van verschillende argumenten, vermeld in de eerste 5 paragrafen van haar bestreden beslissing dd. 5.1.2012, een bepaalde periode op een en hetzelfde adres ingeschreven waren bewijst nog geen frauduleus opzet in hoofde van verzoeker;*

Wat daarentegen wel vaststaat is dat V.M. bij haar asielaanvraag in 2002 de naam en voornaam van de echtgenote van verzoeker gebruikt heeft, waar deze laatste nooit asiel aangevraagd heeft, doch wel in 2002 in België toegekomen is ; (...). Dat de fraude die wordt toegedicht aan Mevr. V.M. niet kan worden toegeschreven aan verzoekers ; Dat niet verduidelijkt wordt door DVZ welke fraude zij ten laste van verzoeker of verzoekster leggen ; In welk opzicht verzoekers meegewerkt hebben aan deze beweerde fraude wordt niet verduidelijkt en derhalve niet bewezen ;

2.9. De eerste bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht omdat ze niet op een afdoende wijze motiveert waarom er sprake is van bedrieglijk opzet in hoofde van verzoekers.

2.10. In haar verweernota brengt de verwerende partij het volgende aan:

“In hun eerste middel werpen verzoekers een schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wet waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande

rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaffen en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers' uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers' concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. "

Verzoekers hun beschouwingen, die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van hun dossier te maken, kunnen niet worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake immers een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie wel degelijk uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en is de beslissing niet kennelijk onredelijk. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht vastgesteld dat verzoekers getracht hebben om de Belgische overheid te misleiden.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij beweren dat zij het slachtoffer zijn van de praktijken van de Armeense familie [V.].

Immers, uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de heer [V.A.] tot 23.01.2002 woonachtig was te Gent. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 28.01.2002 verklaart dat hij vanaf 01.01.2002 woonstkeuze doet op volgend adres: [L.] 23 K202. De handtekening op dit document stemt overeen met de handtekening van de heer [V.A.] zoals die vermeld staat in zijn asiels dossier bij het

nemen van zijn vingerafdrukken (document van 21.12.2000) en zoals die vermeld staat op zijn paspoort uitgegeven op datum van 25.07.2006. Deze handtekening stemt niet overeen met de handtekening van de heer [V.V.] zoals die vermeld staat op het paspoort van mijnheer [V.] dat werd uitgegeven op 17.05.2005. De heer [V.A.] deed een aanvraag woonstverandering te Mechelen op 15.02.2002. Het politieonderzoek werd uitgevoerd op 21.02.2002. Betrokkene was woonachtig op volgend adres: Leegheid, 23K202. Het adres waarnaar hij verhuisde was: [H.], 111. Volgens het Rijksregister woonde de heer [V.A.] van 23.01.2002 tot 21.02.2002 op volgend adres: [L.], 23K202 en van 21.02.2002 tot 20.05.2008 op volgend adres: [H.], 111 te 2800 Mechelen.

Op datum van 08.02.2002 was mevrouw [V.M.] volgens de bijlage 26 woonachtig op volgend adres: [L.], 23. Op de bijlage 26 staat tevens vermeld: 'enfant: [V.A.], née [...] à [A.]'. De foto op de bijlage 26 toont het gezicht van mevrouw [V.M.], niet van mevrouw [V.A.]. De handtekening op dit document stemt niet overeen met de handtekening van mevrouw [V.A.] zoals vermeld op het paspoort dat werd uitgegeven op 09.01.2002. Volgens het Rijksregister woonde mevrouw [V.M.] die gebruik maakte van de naam en voornaam van de echtgenote van de heer [V.A.] van 22.02.2002 tot 29.05.2008 op volgend adres: [H.], 111 2800 Mechelen, dit is hetzelfde adres als dat van de heer [V.].

Zulks kan bezwaarlijk toevallig worden genoemd. Zelfs als verzoeker kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij niet werkelijk verbleef op het adres waar hij was ingeschreven - bewering die pas voor het eerst wordt geuit in het inleidend verzoekschrift, bevestigt dit naar inzichten van de verwerende partij des te meer het bedrieglijk inzicht van verzoekers. Waarom zou verzoeker zich anders immers laten inschrijven op het adres van een andere vrouw, indien hij daar niet werkelijk verblijft?

Zoals opgemerkt in de bestreden beslissing staat in de asielaanvraag van mevrouw [V.M.] dat haar man lid was van de communistische partij, terwijl mijnheer [V.A.] verklaart lid te zijn van de partij van de Yerkrpahs. De partij van de Yerkrpahs is geen communistische partij. Het is nogal eigenaardig vast te stellen dat mevrouw niet weet van welke partij haar echtgenoot, volgens zijn verklaringen, lid was, namelijk de partij van de Yerkrpahs (en dus niet de communistische partij).

Uit vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken uitgevoerd op datum van 06.10.2010 en 07.10.2010 bleek dat mevrouw [V.M.] onder de naam [V.A.] op 07.02.2002 een asielaanvraag in diende. De werkelijke mevrouw [V.A.] diende nooit een asielaanvraag in.

Uit voorgaande elementen kunnen we besluiten dat de heer [V.A.] gedurende een bepaalde periode heeft samengewoond met mevrouw [V.M.] (en haar dochter). Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden.

Gelet op het voorgaande is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen."

2.11. De overtuiging van de verwerende partij dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, maakt de vastgestelde schending van de formele motiveringsplicht niet ongedaan. De Raad betwist voorts niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfs-machtiging die worden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De verwerende partij benadrukt dat de toekenning van een verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel, maar dit alles houdt niet in dat de verwerende partij de rechtsonderhorige niet afdoende moet verduidelijken hoe zij haar ruime appreciatiebevoegdheid aanwendt, wat in casu inhoudt dat ze afdoende moet verduidelijken waarom er sprake is van bedrieglijk opzet in hoofde van verzoekers, quod non. Deze vaststelling houdt niet in dat de Raad zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de verwerende partij.

De verwerende partij zet voorts opnieuw alle gegevens op een rijtje in haar nota en concludeert, "Zulks kan bezwaarlijk toevallig worden genoemd. Zelfs als verzoeker kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij niet werkelijk verbleef op het adres waar hij was ingeschreven - bewering die pas voor het eerst wordt geuit in het inleidend verzoekschrift, bevestigt dit naar inzichten van de verwerende partij des te meer het bedrieglijk inzicht van verzoekers. Waarom zou verzoeker zich anders immers laten inschrijven op het adres van een andere vrouw, indien hij daar niet werkelijk verblijft? (...) Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden. Gelet op het voorgaande is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen". De Raad dient echter opnieuw te benadrukken dat hij niet inziet hoe de vaststelling dat "Het gaat om twee personen niet behorende tot één en hetzelfde gezin, die gedurende een bepaalde periode samenwoonden" kan leiden tot de conclusie, "Gelet op het voorgaande is het frauduleuze opzet van beide gezinnen afdoende bewezen". De verklaringen die verzoeker geeft in zijn verzoekschrift, met name dat hij feitelijk niet verbleef op hetzelfde adres in Mechelen op de H. doen niet ter zake en verwerende partij kan ze dan ook niet aanwenden om hierin "des te meer het bedrieglijk inzicht van verzoekers" te ontwaren. Zelfs als verzoeker feitelijk samenwoonde met V.M. en haar dochter dan toont dit op zich niet aan dat als V.M. de naam aanneemt van verzoekster bij het indienen van haar asielaanvraag en verzoeker als haar echtgenoot aangeeft, dit een frauduleus opzet aantoont bij verzoeker en verzoekster zelf. Zoals de Raad van State het in zijn arrest 209.553 van 7 december 2010 specificeerde,

"la «fraude» suppose la mauvaise foi dans le chef de l'intéressé; qu'elle signifie que celui qui s'en rend coupable tente de faire croire aux autres à l'existence d'un fait inexistant ou à l'inverse, à cacher un fait existant afin de faire adopter un acte par l'administration;". Met wat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen, wordt bedrieglijk opzet aangetoond van V.M. maar niet in hoofde van verzoeker en verzoekster. Het oordeel van de verwerende partij aangaande de samenwoning van verzoeker met V.M. en haar dochter gedurende een bepaalde periode, met name *"Zulks kan bezwaarlijk toevallig worden genoemd"* volstaat niet om bedrieglijk opzet aan te tonen in hoofde van verzoeker en verzoekster.

2.12. Dit alles klemmt des te meer aangezien in het in punt 1 bedoelde vernietigingsarrest van de Raad van 17 oktober 2011 reeds kan worden gelezen, *"Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw [M.] V., een derde, van bij de asielaanvraag tot in december 2007 de identiteit heeft aangenomen van verzoekster. Uit de stukken van het dossier, meer bepaald de vergelijking van de vingerafdrukken genomen op 6 en 7 oktober 2010, blijkt dat de asielaanvraag die op 8 februari 2002 werd ingediend op naam van verzoekster, niet door verzoekster werd ingediend maar door mevrouw [M.] V. Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw [M.] V. gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit, maar blijkt niet dat verzoekster dit gedaan zou hebben. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers kinderen [A.] en [G.] pas in België zijn toegekomen op 21 december 2007 en dat de familie samen op 25 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Uit de stukken van het dossier blijkt dat mevrouw [M.] V. op 27 december 2007 toegeeft dat zij in het verleden zowel aanvragen heeft ingediend onder de naam [A.]V. als onder de naam [M.] V. De fraude die in de bestreden beslissing wordt toegedicht aan mevrouw [M.] V. kan niet worden toegeschreven aan verzoekster. In de bestreden beslissing wordt niet verder verduidelijkt welke fraude verweten wordt aan verzoekster of aan verzoeker. Er wordt wel gesteld dat de twee families probeerden de overheid te misleiden, maar in de bestreden beslissing wordt niet verduidelijkt in welk opzicht verzoekers zelf meegewerkt hebben aan deze fraude. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat verzoekster zelf nooit een asielaanvraag heeft ingediend, dat verzoekers en de kinderen die zijn toegekomen op 21 december 2007 nooit gebruik gemaakt hebben van een andere naam of een ander OV-nummer en dat zij vanaf de regularisatieaanvraag van 23 februari 2008 tot op heden steeds hun geboorteakten, paspoorten, huwelijksakte en attesten van de Armeense ambassade hebben voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg niet op afdoende wijze verduidelijkt in welke mate verzoekers zelf fraude hebben gepleegd of hebben meegewerkt aan de fraude en op welke wijze zij zelf de overheid trachtten te misleiden, (...)".*

2.13. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Ze kan immers niet overeind blijven door de vaststelling dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en door de laatste paragraaf die handelt over bijstand bij een vrijwillige terugkeer. Het houdt in dat het tweede middel niet wordt behandeld. Gelet op het ondersteunend betoog ter ondersteuning van het tweede middel kan immers worden afgeleid dat dit eveneens is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van het tweede middel kan echter geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing houdt echter niet in dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens kaduuk worden. Deze beslissingen strekken er immers toe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen en steunen op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Het feit dat de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd, houdt niet meer in dan dat de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, maar dit verandert op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers. Dit heeft als gevolg dat de Raad het derde middel behandelt, waarvan kan worden aangenomen dat het is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten .

2.14. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpen verzoekers de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers betogen als volgt:

"Daar waar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, zij de zorgvuldigheid en redelijkheidsplicht schendt, maakt dit tevens een inbreuk uit op artikel 8 van het EVRM; Aangezien art 8 EVRM het privé en familiaal leven beschermt, waardoor ieder mens het recht heeft om relaties aan te gaan en te ontwikkelen ter ontplooiing van zijn persoonlijkheid ; Dat hetzelfde artikel de verdragsluitende staten oplegt zich niet in te mengen in het privé en familiaal leven der rechtsonderhorigen ;

Dat mocht een inmenging toch noodzakelijk zijn, deze moet gesteund zijn op een sociale noodzaak enerzijds en anderzijds deze inmenging niet onevenredig mag zijn met de fundamentele rechten en vrijheden waarover een mens beschikt ingevolge het EVRM waaronder art. 8 ;

Aangezien in casu de bestreden beslissing een verboden inmenging van de Belgische staat in houdt in het privé en familiaal leven van verzoekers en bijgevolg een inbreuk daarstelt op art. 8 EVRM , waar verzoekers in België contacten gelegd hebben, relaties aangeknoopt en vriendschappen gesloten heeft, en zij het recht hebben om in gezinsverband samen met hun kinderen te leven ;

dat het centrum van de belangen van verzoekers dan ook in België gelegen is ;

dat door de bestreden beslissing verzoekers niet alleen van hun familiaal doch ook van hun privéleven, ni. het kunnen naar school gaan, volledig ten onrechte door de Belgische staat beroofd wordt ;

dat deze verboden inmenging totaal onevenredig is met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder het recht van art 8, waarop verzoekers zich kunnen beroepen ;

dat dit middel dan ook gegrond is ;”.

2.15. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen bezwaarlijk een inbreuk vormen op verzoekers’ gezinsleven aangezien ze gelden voor alle verzoekers en een opsplitsing van het gezin doordat sommigen legaal verblijven in het Rijk en anderen niet, derhalve niet dreigt.

2.16. De derde en de vierde verzoekende partij zijn ondertussen meerderjarig zodat ze niet meer schoolplichtig zijn. Ze kunnen de verwerende partij dan ook niet verwijten dat ze beroofd worden van de mogelijkheid om naar school te kunnen gaan, nog daargelaten de vaststelling dat ze niet aantonen dat ze niet in hun land van herkomst naar school kunnen gaan.

2.17. Artikel 8 van het EVRM legt de verwerende partij geen positieve verplichting om verzoekers verder op het grondgebied te laten vertoeven, dit op grond van een privéleven dat zich heeft ontwikkeld in het kader van een langdurig illegaal verblijf dat zich aandient als een fait accompli (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Het blijkt niet dat dit privéleven zodanig bijzonder is dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers’ privéleven de positieve verplichting voortvloeit voor de verwerende partij hen hier te lande het verblijf toe te staan

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 april 2012

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 1050 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA